

ПРАЗНАЦИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ ВЕЛИКОМУЧЕНИК ДИМИТРИЈЕ СОЛУНСКИ

Мтл. 8, 23 - 27, зч. 27; Јн. 15: 17 - 16: 2, зч. 52.
Јевр. 12: 6 - 13, 25 - 27, зч. 331; 2Тим. 2: 1 - 10, зч. 292.

архимандрит Кирил (Павлов)

НА СВЕТОГ ВЕЛИКОМУЧЕНИКА ДИМИТРИЈА

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Данас, драга браћо и сестре, поштујемо спомен светог великомученика Димитрија Солунског и иштемо његове молитве за нас, пред престолом Божјим, кога се он удостојио због својих величанствених подвига и исповедање Христове вере.

Овај дивни сведок Христов се подвизавао крајем III века, када је било подигнуто страшно гоњење на хришћане. Водио је порекло од племенитих и виђенијих родитеља. Његов отац, војвода града Солуна, био је потајни хришћанин и имао иконе Христа Спаса и Мајке Божије, пред којима се молио. И свог сина јединца, Димитрија, је такође научио хришћанској вери, коју је и сачувао до самог краја и запечатио ју мучеништом.

Након очеве смрти, цар Максимијан је Димитрија, због племенитости и храбрости његове душе, поставио за војводу Солунског и притом му указао да у томе граду треба да прогања и истреби хришћане.

Међутим, након доласка у Солун, свети Димитрије је хришћанима дао слободу и сам се отворено изјашњавао као хришћанин о чему је на крају и цар био обавештен.

Након повратка из рата, Максимијан је дошао у Солун и када је сазнао да је свети Димитрије заиста хришћанин, разрешио га је дужности војводе и наредио да га затворе у тамницу. У тој тамници светитељ је био изоден колџима. Тако је он примио славну мученичку смрт ради исповедања Христове вере и прешао код Господа. Ето кратког подсећања на његов живот и страдање.

сред тадашњег јудејског и незнабожачког друштва, поквареног, развращеног и грубог, где се сваки бринуо о себи и сви се су старали да потисну једни друге због чега им је било тесно једнима са другима.

И након апостолских времена у наредним вековима хришћанске историје, узајамна љубав и заједница међу хришћанима су били тако високи да ништа слично није постојало у старом свету. Тада се хришћанска Црква брзо ширила по свим градовима и земљама, али у сваком граду је имала сразмерно мали број следбеника, који су са свих страна били окружени огромним мноштвом неверујућих и хришћанству непријатељских незнабожаца. И без обзира на све то, чланови Хришћанске Цркве свуда по свету, расејани по разним земљама и народима, непрекидно прогањани од безбројних непријатеља, били су као чланови једне породице – браћа и сестре, како су искрено једни друге називали, у правом смислу тих речи.

Пастирске посланице тога времена које су дошле до нас, често упућиване лицима која се нису лично познавала, одишу духом блискости, искрености, узајамног поверења, управо како би се дописивали чланови једне породице који су од детињства расли заједно и одавно навикли да међусобно деле мисли и осећања, радости и туге.

Када би се у некој од Цркава појавила нека потреба или невоља – глад, прогон од неверних, друге Цркве су ову несрећу схватале као своју сопствену и старале се да помогну онима којима је требало. У јерусалиму је настала глад, а у Антиохији су журили да прикупе по-

моћ за гладне. Из Македоније су хришћани у апостолска времена слави помоћ са једне стране мора у Палестину, а са друге у Рим.

Сами незнабошци су се чудили тој љубави и блискости међу хришћанима не схватајући силу која их тако повезује међу собом свезом љубави. Хришћани су својим примером врлинске љубави преображавали моралне норме тадашњег света – духом вере и силом љубави. Заиста, *ово је љубједа која љобиједи свијет - вјера наша* (1Јн. 5, 4), вера потпомагана љубављу.

Тако су љубав и заједништво основно начело и суштинско својство у развоју религиозног живота хришћанства. Без овога биће мртва, јер само љубав даје зачетак свакоме животу. Стога је и нама неопходно да се побринемо око стицања љубави, која по речима св. апостола Павла *дуго штрпи, благишворна је, не завиди, не торди се, не надима, не чини што не љисшјоји, не штражи своје, не раздражује се, не мисли о злу, не радује се нељравди, а радује се истини, све сноси, све вјерује, свему се нада, све штрпи, никад не љресшјаје* (уп. 1Кор. 13: 4 – 8). И у будућем веку, она ће преовладати у члановима Царства Небеског.

Нека би нам пример светих мученика, и данас прослављаног светог великомученика Димитрија, који су полагали своје душе за ближње своје, био образац истинске љубави према ближњим. Нека нас њихов пример одушеви и подстакне на храбро и спокојно трпљење невоља са свешћу да нам невоље предстоје и *да нам кроз многе невоље шреба ући у Царштво Божје* (Дап. 14: 22). Амин.

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

Нашу пажњу, драга браћо и сестре, привлачи данашње Јеванђеље, проитано у спомен славног великог мученика Димитрија: **Ово вам заповиједам: да љубите једни Друге, говори Господ Својим ученицима, Ако вас мрзи свијет, знајте да је мене омрзнуо прије вас. Кад бисте били од свијета, свијет би своје љубио, а како нисте од свијета не то вас ја изабрах од свијета, зато вас мрзи свијет. Ојоминиште се ријечи коју вам ја рекох: није слуша већи од јосиодара својета. Ако мене јонисте, и вас ће јонити: ако моју ријеч одржаше, и вашу ће одржати. Али све ће вам ово чинити збој имена мојета, јер не јознају Оноја који ме јосла** (Јн. 15: 17 – 21).

Као што видимо, Господ заповеда својим ученицима да имају љубав међу собом и упозорава их на то да ће их свет гонити и мрзети људи који не познају и не прихватају Господа Исуса Христа, Који је дошао у телу ради нашег спасења или га се одричу својим понашањем, који одричу будући вечни живот и воле само земљу и једино овде граде своје вечно обиталиште и своју радост налазе у удовољавању својих страсти. За њих је небо – земља туђа, не признају законе Божје, а руководе се обичајима овога века – похотом тела, похотом очију и гордошћу живота (уп. 1Јн. 2: 16). Ето, исти овај свет који је раније мрзео самога Христа, мрзи и Његове верне следбенике.

У свијету ћете имати жалост (Јн. 16: 33) говори Господ. Свет и људи овога света мрзе истинске следбенике Христове зато што они не учествују с њима у њиховим тамним и злим делима. Живот Хри-

стовог следбеника не личи на живот светољубаца: он избегава њихове путеве као нечистоту; живи њима на разобличење, јер им је тежак и не могу га гледати (уп. Прем. 2: 14 – 16). Он је трн у њиховим очима, човек потпуно неподношљив овоме свету, и зато и бива омражен од људи који воле свет. Свет мрзи добре још и зато што добрим људима Господ свакако пре пројављује Своју велику благодат неголи безбожним, и зато прогањају праведнике из зајемности, као што видимо на примеру многих праведника, као што су патријарси Исаак, праведни Јосиф и многи други. Мрзи их због тога што не учествују у области греховне таме где је владар – ђаво, већ служе своме Господу и покоравају се Његовом божанском закону. Ова пак страдања на хришћане Господ допушта ради наше користи, да би кроз њих уништио нашу наду на саме себе, испитао нашу веру. Човек се у срећи, у изобиљу, у части лако може погордити и заборави Бога. А невоље очишћују његову душу смиравају је и приближавају нас Богу.

Управо због ових околности Господ је заповедио да љубимо једни друге, да имамо узајамно општење и јединство. Љубав уједињује људе. Своју љубав треба да распрострањујемо на све ближње, почевши од својих родитеља, сродника, а завршавајући на онима који нам не желе добра и непријатељима. Заповест о љубави је сама по себи лака и пријатна, јер је љубав сама по себи већ најузвишенија наслада. Живот у љубави и хармонији за човека представља срећу и блаженство.

Љубав према ближњима од нас понекада захтева жртву, јер смо по

дужности позвани да служимо ближњима и помажемо у свему потребном. Али и то чињење добра ради ближњег нама доноси срећу и јесте најчистија наслада срца које воли. Нека су нам наши ближњи и непријатељи. Од нас се захтева не само да их волимо, већ и да им чинимо добро и да се молимо за њих, јер нису они наши непријатељи, већ је наш заједнички непријатељ ђаво, а љубављу према непријатељима и чињењем добра враг бива посрамљен и побеђен.

Љубити ближње није тешко, већ и пријатно, али ми не осећамо увек у себи такво осећање љубави према другима. У нама се понекад пројављује самољубље које заглушује и убија љубав према ближњим. Господ, заповедајући нам да љубимо наше ближње, даје нам и образац, меру те љубави. Ту меру свагда носимо са собом – то смо ми сами. Нека свако погледа на себе и онако како себе воли, тако нека воли и свога ближњег.

Љуби ближњета своја као самој себе (Мк. 12: 31). Понекад нам ове речи бивају тешке. „Како“, говори наше самољубље, „да волимо друге као и себе? Како да их начинимо равнима себи?“ Да. Управо је то воља Божија, воља света и праведна. Побуду на љубав према ближњима ми пре свега увиђамо у нашој природи. Нисмо ли ми сви по браћа по природи и по вери? Није ли свима нама један Бог, један Спаситељ, једна света Црква? Нисмо ли се сви ми крстили истим Крштењем и причешћујемо се истим Хлебом и из исте Чаше? Није ли нам свима припремљено исто Царство Небеско? Не љуби ли и милује све подједнако наш небески Отац?

Једино наше разбојничко самољубље жели да увек себе у свему истиче, а заповед Божја заповеда да волимо ближњег као самога себе, прописује да са свима имамо братско јединство, да другима чинимо оно што желимо себи. **Све, дакле, што хоћете да чине вама људи, тако чините и ви њима** (Мт. 7: 12). И заиста, уколико погледамо на религиозни живот човечанства, нарочито на Христову Цркву, видимо да се овде, као нигде другде захтева управо ово братско јединство и само схватање свезе узајамног општења има веома важно значење. По самој својој природи и назначењу Црква је заједница, свеза – најузвишенија, морална, духовна свеза. Зато су узајамно општење, јединство, љубав основна начела хришћанског религиозног живота.

По томе ће сви јознајти да сте моји ученици ако будете имали љубав међу собом (Јн. 13: 35), говорио је Господ у последњој, опроштајној беседи Својим ученицима. И заиста, живо јединство, узајамна љубав и општење свагда су биле јасне карактеристике хришћанског живота у златно време раног хришћанства. Ево шта пише писац Дела апостолских о првим хришћанима Јерусалимске Цркве: **А у народа који јовјерова бјеше једно срце и једна душа. Јер нико међу њима не бјеше у оскудици, јошито сви који имаћаху њиве или куће, јрогдаваху и доношаху новце од јроданоја, и јолајаху јред ноје ајосјолима; и даваше се свакоме јрема јошреби коју је имао** (Дап. 4: 32, 34 – 35). Достојно је подражавања ово најсавршеније јединство првих хришћана – јединство у духу и у самом свакодневном животу по-